

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. Š.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. L. D., advokátkou v B., proti žalovanému **Ing. B. Z.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. L. H., advokátom v B. **o zaplataenie 9 460,27 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16 C 274/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2009, sp. zn. 15 Co 349/2008 v spojení s opravným uznesením z 11. januára 2010 sp. zn. 15 Co 349/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 261,14 € na účet jeho zástupkyne JUDr. L. D., advokátky so sídlom v B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III (súd prvého stupňa) rozsudkom z 31. marca 2008 č.k. 16 C 274/2008-83 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 285 000,-- Sk s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne od 30. apríla 2005 až do zaplataenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 63 249,-- Sk k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. L. D., advokátke, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal plnenia od žalovaného z dôvodu bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že účastníci konania 20. decembra 2004 uzavreli zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, ktorou sa žalovaný (ako budúci predávajúci) zaviazal uzavrieť so žalobcom (ako budúcim kupujúcim), kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti, a to najneskôr do 30. júna 2005. Ako podstatnú otázku v konaní riešil, či prijatie platby nájomného vo výške 285 000,-- Sk žalovaným od nájomcu po tom, čo prišlo k uzavretiu kúpnej zmluvy na predmetné nehnuteľnosti so žalobcom, spĺňa znaky bezdôvodného obohatenia.

Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že námietky žalovaného, ktorými argumentoval neodôvodnenosť žaloby pre absolútnu neplatnosť zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy sú nedôvodné. Uviedol, že žalovaný uzatvoril s nájomcom P. R. nájomnú zmluvu, v ktorej bolo jednoznačne vymedzené, čo treba rozumieť pod pojmom nájomné. K námietke žalovaného, kedy namietal rozpor medzi znením zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, kde sa uvádza pojem „nájomné“ patrí žalovanému do doby „uzavretia budúcej kúpnej zmluvy“ a písomným súhlasom s prenájom, ktorý vlastnoručne vystavil žalobca, kde je uvedené, že žalovanému „cena za prenájom“ prináleží do „podpisania budúcej kúpnej zmluvy“ dospel k záveru, že okamihom, do ktorého je žalovaný oprávnený prenajať nehnuteľnosť je písomné uzavretie budúcej kúpnej zmluvy. Pojmovo uzavretie zmluvy a podpísanie zmluvy označil za ekvivalentné a obsahom vymedzujúce rovnaký okamih, t.j. okamih uzavretia zmluvy. K ďalšiemu dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, že na zmluve absentoval súhlas manželky žalobcu s nakladaním s vecou uviedol, že takýto súhlas nebol potrebný z dôvodu, že predmetná nehnuteľnosť patrila do výlučného vlastníctva žalobcu. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že žalobca v čase uzavretia nájomnej zmluvy nebol vlastníkom nehnuteľnosti, takže s ňou nemohol v čase uzavretia nájomnej zmluvy disponovať a brať z nej úžitky uviedol, že ani túto námietku nemohol akceptovať, nakoľko v predmetnej zmluve o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli na tom, že nájomné patrí žalovanému iba do doby uzavretia budúcej kúpnej zmluvy, vzhľadom k čomu mu nárok na nájomné od 30. apríla 2005 zanikol. Zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania počnúc od 30. apríla 2005, čo bol deň nasledujúci po dni uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi účastníkmi konania. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. Uznesením z 2. decembra 2009 opravil chybu v dátume narodenia žalobcu.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 23. septembra 2009 sp. zn. 15 Co 349/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v časti zaplata sumy 285 000,- Sk potvrdil; v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 6 % úrok z omeškania od 7. mája 2005 do zaplata v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 2 162,92 € k rukám právneho zástupcu žalobcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a trovy odvolacieho konania k rukám právneho zástupcu žalobcu vo výške 521,12 € žalobcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti rozhodnutia o istine vo výške 285 000,- Sk sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením

a skonštatoval vecnú správnosť odôvodnenia ako aj rozhodnutia napadnutého rozsudku. V časti rozhodnutia súdu prvého stupňa týkajúcej sa úroku z omeškania, ktorý súd prvého stupňa priznal žalobcovi v súlade s uplatneným nárokom od 30. apríla 2005, zmenil, a to tak, že priznal žalobcovi úrok z omeškania od 7. mája 2005 a nie od 30. apríla 2005. Uviedol, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného mohlo dôjsť až v momente prevzatia prvej splátky nájomného žalovaným, ktorá mala byť v zmysle nájomnej zmluvy uhradená najneskôr do 6. mája 2005. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 3 O.s.p. Opravným uznesením z 11. januára 2010 opravil dátum narodenia žalobcu a jeho bydlisko.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný ktorý navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie súdu a v zmysle ustanovenia § 243 ods.2 písm. b/ O.s.p. vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Vada konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. spočívala podľa dovolateľa v tom, že na pojednávanie 20. marca 2008 sa dostavil žalovaný, ktorý ospravedlnil neúčast' jeho právneho zástupcu, čo súd vzal na vedomie a pojednával v jeho neprítomnosti. Na záver pojednávania žalovaný reagoval na prednes žalobcu s tým, že bol presvedčený o tom, že súd umožní jeho právnemu zástupcovi zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu ako i k právnej stránke veci, nakoľko sám navrhol vypočuť svedkov (M. a manželka žalobcu). Súd odobral svojim postupom účastníkom konania právo na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť, pretože nie je dôvodné. Plne sa stotožnil s rozhodnutiami súdov oboch stupňov, pričom poukázal na to, že súd prvého stupňa sa podrobne zaoberal každou jednou námietkou žalovaného a dôsledne vyhodnotil všetky dôkazy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie žalovaného je prípustné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Za zmeňujúci rozsudok možno považovať iba také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o zmene sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím v predmetnej veci. O vecnú zmenu ide vtedy, ak oba sudy odlišne posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie, v dôsledku čoho dospeli k rozdielnym skutkovým a právnym záverom. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúce nie je formálne hľadisko, t.j. ako odvolací súd zostavil výrok svojho rozhodnutia (to ako z hľadiska slovného vyjadrenia označil, zoštylizoval výrok), ale vecné hľadisko, t.j. či výsledkom porovnania obsahu oboch rozsudkov je už uvedená odlišnosť. Odvolací súd v časti rozhodnutia formálne označenej ako zmeňujúcej, výrok prvostupňového súdu potvrdil (priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 6 % od 7. mája 2005 do zaplatenia), pretože za toto obdobie deklaroval nárok na úrok z omeškania už aj súd prvého stupňa, v časti výroku prvostupňového súdu (týkajúci sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 6 % od 30. apríla 2005 do 6. mája 2005) zmenil tak, že žalobu zamietol. Preto v časti, v ktorej odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (tak vo výroku týkajúceho sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 285 000,-- Sk, ako aj vo výroku, formálne označenom ako zmeňujúcom, týkajúcom sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 6 % úrok z omeškania od 7. mája 2005 do zaplatenia), dovolanie žalovaného z dôvodu, že nejde o zmeňujúce rozhodnutia ako to vyžaduje ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p., nie je prípustné.

Pokiaľ ide tú časť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorou bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa (v povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania za obdobie od 30. apríla 2005 do 6. mája 2005), dovolací súd predovšetkým skúmal subjektívne oprávnenie žalovaného podať dovolanie. Z účelu dovolania vyplýva, že právo podať dovolanie neprislúcha tomu účastníkovi, v prospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo, a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. V tejto časti výroku

odvolacieho súdu bol žalovaný nepochybne úspešný, a preto právo podať dovolanie mu neprislúcha.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných vád vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa žalovaného vada konania spočívala v tom, že prvostupňový súd mu (jeho právnomu zástupcovi) neumožnil na záver pojednávania zhrnúť svoj návrh a vyjadriť sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Žalovaným v dovolaní takto opísaný postup súdu prvého stupňa ale nemá v spise oporu.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom

chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa zápisnice o pojednávaní súdu prvého stupňa konaného 20. marca 2008 (č.l. 74 až 79 spisu) pojednávanie trvalo od 10:00 hod. do 12:10 hod. Na záver pojednávania po vyhlásení dokazovania v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. za skončené, umožnil sudca tak právnomu zástupcovi žalobcu, ako aj žalovanému zhrnúť ich návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, a potom odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na 31. marca 2008.

Podľa § 118 ods. 3 O.s.p., v znení do 15. októbra 2008, na záver pojednávania môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

I keď predmetné ustanovenie predsedovi senátu neukladá, aby pojednávanie formálne ukončil, musí, ak podľa jeho názoru je už jeho predmet vyčerpaný, účastníkovi dať možnosť predniesť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Ide o neodňateľné právo účastníka a ak mu ho súd odoprie, odníme mu možnosť konať pred súdom a realizovať procesné práva účastníka konania.

V "záverečnej reči" môžu účastníci (rovnako ich zástupcovia) zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj názor na vykonané dokazovanie z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Vyjadriť sa môžu nielen k skutkovej stránke veci (z akých skutkových záverov by mal súd vychádzať), ale tiež k právnej stránke veci (môžu uviesť, ako by mal súd vec posúdiť po právnej stránke). "Záverečnú reč" nemusí predniesť osobne účastník konania, môže ju za neho predniesť jeho zástupca. Podstatný obsah "záverečných rečí" treba uviesť do zápisnice o pojednávaní. Spravidla je na "záverečnú reč" vyzvaný žalobca pred žalovaným, je však na úvahe predsedu senátu, kedy účastníkov vyzve, aby predniesli "záverečné reči", a v akom poradí im udelí slovo.

Zo zápisnice súdu prvého stupňa je zrejmé, že súd vytvoril žalovanému možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval opodstatnenosť svojej obrany proti žalobe na splnenie povinnosti. Žalovaný túto možnosť aj využil, vysvetlil, v čom podľa neho spočíva neopodstatnenosť žaloby.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že súd prvého stupňa žalovanému neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 3 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na to, že podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Citované zákonné ustanovenie umožňuje súdu, aby na pojednávaní prejednal vec v neprítomnosti účastníka (resp. jeho zástupcu) za predpokladu, že tento bol na pojednávanie riadne predvolaný a že na pojednávanie sa nedostavil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. O odročenie pojednávania musí teda účastník konania (právny zástupca) požiadať (nestačí neúčast' len ospravedlniť) a žiadosť o odročenie pojednávania musí byť súčasne podložená „dôležitým dôvodom“. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka (právneho zástupcu) o odročenie pojednávania, posudzuje súd vždy podľa konkrétnych, individuálnych okolností prípadu.

V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, žalovaný ospravedlnil neprítomnosť svojho právneho zástupcu na pojednávaní z dôvodu kolízie pojednávania na Krajskom súde v Bratislave, avšak o odročenie pojednávania nepožiadal. Súd prvého stupňa preto na pojednávaní 20. marca 2008 rozhodol, že bude pojednávať v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Právny zástupca žalovaného mal možnosť zúčastniť sa pojednávania, ktorú však nevyužil, na pojednávaní sa nezúčastnil, jeho neúčast' síce žalovaný ospravedlnil, ale nepožiadal z toho dôvodu o odročenie pojednávania.

Ak za tohto stavu prvostupňový vec prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, neporušili tým žiadne procesné ustanovenie a procesným postupom, ktorý zvolil, neodňal žalovanému (jeho zástupcovi) možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvod prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je teda daný.

Za porušenie procesných práv účastníka v zmysel ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. nie je možné považovať, že súd napokon nevyhovел návrhu žalovaného na vykonanie ním navrhnutých dôkazov (výsluch svedkov - manželky žalobcu a asistentky žalovaného, ktorá bola prítomná pri rokovaní účastníkov týkajúcich sa prenájmu nehnuteľnosti).

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo samo osebe neznamená odňatie možnosti pred súdom konať.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol žalobcovi vypracovaním vyjadrenia z 8. marca 2010 k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 253,93 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] predstavuje spolu 261,14 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská